

Було. Одгомонило. Одцвіло...

Анатолій Клименко

Було. Одгомонило. Одцвіло.
Відцвів той клен. Перецвіли світанки.
Неначе в інший вимір перейшло,
Немовби мохом часу поросло,
Сховалось в паркові старі альтанки.

Були ми молоді, схвильовані, рукасті.
Ми час тягнули по своїй межі.
Стриножували ми вітри гривасті,
Роздмухували хмари ті купчасті,
Що полишали тіні на землі.

Здавалось, що не буде межі часу,
Що будем ми довічно молоді,
І що краса ніколи вже не згасне,
І будем вічно жити на землі.

І так було. Роки пливли у вічність.
Ми проводжали їх без всякого жалю.
Вбачалась в цьому вже якась космічність.
Хотілось досягти якусь примітність.
І забували вічне - я тебе люблю.

Та час ішов, нагадував про себе, —
То кашляне, а то штрикне у бік.
І по землі іде уже не красень,
А згорблений і сивий чоловік.

Так, молодість пройшла, відгомонила.
Не зупинилась ні на жодну мить.
Неначе буря в полі прогрімала, —
Та серце мовить тихо:
"Я навчилося любити".

07.10.2023